

klidnou melodii. Ona se mu s hlavou zakloněnou opírala o rameno a naslouchala. Promluvila teprve, když dohrál písničku do konce.

„Ještě nějakou,“ zaškemrala. Ještě se jí nechtělo otevřít oči. Takhle jí bylo nejlíp. Charonova hudba jí dokázala na chvíli zklidnit proudy myšlenek v hlavě.

„No... tak třeba tuhle?“ vybrnkal prvních pár tónů. Jistě ne náhodou vybral její oblíbenou.

„Ano, prosím.“ Zlehka pokývala hlavou a posunula se, aby se lépe uvelebila. Vnímala teplo jeho těla a nasávala ten jeho nekonečný, nakažlivý klid, který měl v sobě snad odjakživa.

Když však písničku dohrál, opatrně se k ní otočil a tím ji donutil se narovnat a otevřít oči. Nelibě vzdechla a poposedla si. Do zad se jí zabořilo opěradlo lavičky. Bylo tvrdé a vůbec ne konejšivé.

„Stejně to nechápu,“ usmál se a jemně mezi prsty uchopil krátký pramen jejího vlastnoručně vyrobeného chlapeckého účesu. Na to mu neměla co říct, a tak jen mlčela. „Proč jsi to udělala?“

„Já nevím,“ hlesla a přitáhla si kolena k bradě. „Musela jsem.“

„Nemusíš nic, Yael,“ řekl rázně, ale přitom velmi mile. Jeho hlas byl zvláště uklidňující a plný jistoty. Často ji napadalo, že by měl pracovat třeba v rádiu.

„Neměla jsem ti to vůbec říkat,“ prohlásila přesto nazlobeně, upřela pohled na kamínek u cesty a rukama si objala kolena. „Nepoznal bys to a tohle jsme si mohli ušetřit.“

„To víš, že bych na to přišel,“ usmál se a teprve nyní otevřel oči. Byly průzračně modré jako vodní hladina za slunečného letního dne. Ale nedívaly se nikam. „Nejsem zase tak slepý, abych nepoznal, že je s tebou něco jinak. Známe se od malička. A kromě toho mě teď tvoje vlasy šimrají na zátylku,“ dodal a koutky úst mu pobaveně zacukaly. Potom však zvažněl.